

като, споредъ васъ — езичниците, хората сж роби на Господа, споредъ насъ — християните, тѣ сж синове Божии. Сжщо и бедните сж синове Божии. И нека нивгане отпадне ржката ни, готова да помага на бедните.

Света обмѣна

Единъ християнски учителъ и ученицитѣ му вървѣха презъ китното поле, покрито съ тучни ниви и ливади. Скоро тѣ достигнаха едно голѣмо лозе, лозитѣ на което бѣха отрупани съ едри и сочни гроздове.

— Чие е това хубаво лозе, учителю? — запитаха ученицитѣ.

Учителътъ отвърна:

— Лозето бѣше мое и всѣка година то ми даваше по нѣколко мѣри злато, но азъ го продадохъ и полученитѣ пари раздадохъ на бедните, за да мога, освободенъ отъ грижитѣ си по него и съ облекчена душа, да изуча словото Божие.

Изумени отъ чутото, учени-

цитѣ продължиха пжтя си и излѣзоха на полето, обрасло съ класове и трева — храна за хората и безсловеснитѣ имъ другари, животнитѣ.

— Виждате ли това поле? — запита учителътъ. — Тосжщо бѣше мое, но и него азъ продадохъ, та, освободенъ и отъ най-малката грижа, да мога свободно да се отдамъ на изучаване словото на Вѣчността.

Отвърнаха му тогава ученицитѣ:

— Учителю, какво тогава ти си запази за старини и за черни дни?

— Деца мои, азъ направихъ най-добрата обмѣна, при която азъ дадохъ само онова, което бѣше у мене временно и преходно: което разбойници можеха да откраднатъ и отвлекатъ; онова, което мишки и скакалци опустошаватъ. А колкото до чернитѣ дни — тѣ отлетѣха въ бездната и предъ себе си азъ виждамъ само радостта и блажената Божия свѣтлина. Тръгнете, деца мои, тръгнете и вие къмъ тази свѣтлина.

ХАСАНЪ БЕЙ

Една зимна утринъ пжтувахъ за едно близко село. Бѣше мразовито време. Остъръ вѣтъръ пищѣше по голитѣ полета и

на талази носѣше облаци отъ ситенъ снѣгъ. Превитѣ почти отъ студъ и отъ пронизващия вѣтъръ, вървѣхъ по насипания